

at Privatbanken og Laane- og Diskontobanken skulde have 75 pCts Dækning for den samlede Restgæld, som forøvrigt ikke er stor, thi for største Parten af de Fordringer, som Privatbanken og Laane- og Diskontobanken havde, have de i Forvejen faaet fuld Pantessikkerhed. Disse 75 pCt. ere efter mit Skøn et saare vilkaarligt Tal; jeg skal her minde om, at afdøde Finansminister Lassen ikke var sikker paa, om Privatbanken og Laane- og Diskontobanken burde stilles ens med de andre Kreditorer, men mente, at deres Fordringer ikke skulde omfattes af Statens Garanti. Jeg antager, at det mest rimelige er, at Privatbankens og Laane- og Diskontobankens Fordringer ere inde under den fælles Garanti, idet der vil være noget vist oprørende i, noget for den almindelige Retfærdighedssans uheldigt i, at disse 2 Banker skulde bære et meget stort Tab ved Detailhandlerbanken, selv om de maaske i nogen Retning havde været ude efter det, medens f. Eks. de andre Banker, som ere langt større, f. Eks. Landmandsbanken, slippe helt fri paa dette Punkt. Men jeg vil dog henlede den højtærede Finansministers Opmærksomhed paa dette Forhold.

Den for Retten begyndte begrænsede Undersøgelse synes ogsaa at skulle vise, at alt er saare godt, Pengene ere nok tabte, Forretningen har været letsindig, men alt er alligevel saare godt; vor udmærkede Ven, Direktør H. P. Hansen, gaar stadig omkring som en vel anset Mand, og en Bekendt af mig paastod endogsaa, at han havde set H. P. Hansen som højtbeskattet Vælger i Roskilde forleden Dag, hvad der jo var et meget smukt Syn.

Blandt de Mennesker, som maaske selv have haft mest Skyld i Bankmisæren, er der en Del, som betragter sig som Ofre for den. Jeg hørte forleden Dag, at en Mand omtalte Firmaet D. B. Adler som et stakkels Offer for Grundejerbankens Misdeldelse, en Mening, jeg ganske bestemt maa afvise, ligesom jeg afviser den forhenværende Finansminister Hages Fremstilling af Aktieselskabet Ravnholm som et Offer for Detailhandlerbanken. Der var slet intet Offer; men det var et ualmindelig slet anlagt Aktieselskab, hvorpaa der er tabt 400,000 Kr. i Løbet af et Aars Tid. Jeg vil derfor blot gøre opmærksom paa, at naar Folk fremstille sig som Ofre for Bankmisæren, som en ærlig Krigs Invalid, skal man nøje undersøge, inden man giver dem Offerkrans paa de oliede Lokker.

Mellem de Banker, som ikke ere under Statsgaranti, men under en Garanti,

begrænset til Bankerne, ere Centralbanken og Den lille Laanekasse. Centralbanken var jo Sagfører Valdemar Nielsens specielle Bank. Det var den Bank, hvorom der gik det morsomme Rygte, at da en af Bankens solide Kunder vilde have en Veksel diskonteret, blev der svaret: „Det kan De ikke faa“. „Hvorfor ikke det? Er jeg da ikke god nok?“ „Jo, det er der ikke noget i Vejen med, men Sagen er den, at N. N.“ — og saa nævnte han Sagfører-Direktøren — „har lige været her og damptrawlet Kassen“. Ingen af disse to Banker giver i Øjeblikket nogen Maanedsopgørelse, og de staa, saa vidt jeg ved, i den samme agtværdige Kurs af $\frac{1}{5}$ af deres Paalydende, ligesom begge i deres Ledelse afgive fuldgjaldigt Bevis paa, hvorledes Byggebanker have udviklet sig af Bankinstitutter, der oprindeligt havde andre Formaal, og ogsaa Bevis paa en hastig Udvikling af Bankkapitalen, som ligger udenfor alle Rimelighedens Grænser. Det var jo den Gang, da alle her i Landet — og havde jeg været Forretningsmand, havde det maaske ogsaa været Tilfældet med mig — vare grebne af den Storhed, at mindre end en Million kunde et anstændigt Menneske ikke være bekendt at regne med. Nu er Følgen bleven den, at mange af de samme Mennesker maa begynde at regne rent privat med en 5-Øre.

Der er enkelte Banker, der hverken ere Garanter eller garanterede — det er saa morsomt her, at omtrent den halve Del af vore Banker er under Garanti af den anden Halvdel, ligesom hvis vi nu fik alle de Undersøgelser, vi egentlig burde have, den ene Halvdel af det danske Folk vilde komme til at sidde som Forhørsdommere for den anden Halvdel. Disse i øvrigt meget smaa Banker vække Interesse bl. a. ved deres Statutter. Jeg nævner Folkebanken en af de Banker, der have de mest vidunderlige Statutter, eller Haandværker- og Kreditbanken, hvor en Direktør alene tegner for hele Firmaet, en Bank, man intet kender til, intet godt har hørt om, og som dog modtager Indskud paa Kontrabog. Det er en af de fortvivlede Ting, at der kan opstaa Banker, om hvilke det maa siges, at der er ingen, der ved noget om de Personer, som have med dem at gøre, og disse Banker lokke dog Folk til at sætte Penge ind paa Kontrabog.

Og saa er der endelig Incasso- og Kreditbanken. I dens Ledelse sidder der mange pæne Mennesker som f. Eks. Slagtermester Juul og Borgerrepræsentant Schjær,